

K VĚCI

3/2019

Milí přátelé, sestry a bratři

máme před sebou poslední čtvrtletí v tomto roce. Nastává čas podzimu. Čas, ve kterém dozrávají kaštiny, kvetou poslední luční i zahradní květy. Příroda se začíná připravovat na podzimní přehlídku barev a padajícího listí a načerpává ze zbytků posledních hřejivých slunečních paprsků ještě nějaké ty zásoby na zimu. I v tomto období můžeme obdivovat krásy a rozmanitost Božího stvoření.

V tomto čísle časopisu „K věci“ se chceme lehce dotknout tématu, o kterém jsme měli možnost přemýšlet minulé čtvrtletí v rámci studia Bible. Jak sloužit svým bližním? Praktická služba, obětavost, ochota dát k dispozici svůj čas a prostředky – to vše je indikátorem skutečnosti, zda se Kristovo evangelium skutečně dotklo našich srdcí.

Rád bych Vás také pozval nejen na pravidelné sobotní bohoslužby, ale i na další mimořádné akce plánované nejen našim sborem.

11.-13.10. – přednášky o vztazích – PhDr.Mgr. Jeroným Klimeš (sbor Ostrava-Zábřeh)

2.-9.11. – modlitební týden

9.11. – bohoslužba vděčnosti (díkovzdání)

23.11. – Daniel Haslinger – přednáška o Izraeli (sbor Ostrava - Mariánské Hory)

Přeji Vám Boží pokoj a milost v posledních měsících tohoto roku

Radek Kantor

KDO JE MŮJ BLIŽNÍ?

„Jeden muž se vydal z Jeruzaléma do Jericha. Cestou ho přepadli lupiči, okradli, zbili a polomrtvého nechali ležet. Šel kolem kněz, uviděl zraněného, ale vyhnul se mu. I jeden chrámový sluha šel okolo, ale ani ten mu neposkytl pomoc. Nakonec přišel jeden muž ze Samaří. Když uviděl zraněného, bylo mu ho líto. Zapomněl na starou nenávisť mezi Židy a Samařany, ošetřil přepadeného a ovázal mu rány. Pak ho posadil na svého mezka, zavezl do hostince a tam o něho pečoval. Druhého dne dal hostinskému dva stříbrňáky s prosbou: „Věnuj mu potřebnou péči, a kdyby tě to stálo víc, než jsem ti dal, vyrovnám se s tebou, až pojedu zpátky.““ „Co myslíš,“ zeptal se Ježíš, „který z těch tří se zachoval k tomu přepadenému jako bližní?“ Učitel zákona odpověděl: „Ten, který mu pomohl.“ Ježíš na to řekl: „Jdi a jednej také tak.“

Ježíš vypráví příběh, který si dokázali jeho posluchači živě představit. Cesta z Jeruzaléma do Jericha vedla horskou soutěskou, kamenitou a trnitou pouští, takže úkrytů pro různé partičky starověkých Jánošíků tam bylo dost. Navíc to byla frekventovaná obchodní i kněžská trasa, takže i o kšeft bylo postaráno. A něco takového se stalo i nešťastníkovi z Ježíšova příběhu. Oloupen a zmlácen do bezvědomí leží kdesi u cesty. Ale cesta to byla docela frekventovaná, takže má naději, že někdo půjde kolem a pomůže mu. A hned první kolemjdoucí - kněz - by měl být naplněním té jeho naděje. Věřící člověk - náboženský představitel. Od koho jiného by se to mělo očekávat? Místo, aby se kněz u něj zastavil a udělal, co bylo potřeba, obloukem se mu vyhnul. Z našeho

pohledu, když už ten příběh známe a víme z něj i poučení, se nám jednání kněze zdá neuvěřitelné, možná až nelidské. Copak neměl kousek citu v těle? To se nemohl alespoň zastavit a podívat se, co s tím nešťastníkem je? Přesto měl kněz ke svému jednání své dobré důvody.

První důvod je naprosto lidský – ochrana své vlastní osoby. Co když se on zastaví, bude se mu snažit pomoci a odněkud vyběhne banda lupičů a dopadne úplně stejně, jako ten muž před ním? Co když je to jenom léčka? Někdy je rozumnější jít od problému dál a dělat se, že nevidím. Kdybych se do toho namočil, mohl bych dopadnout ještě hůř. A stojí mi to za to? Určitě známe to přísloví „nehas, co tě nepálí“. Je to lidské a pochopitelné.

Druhý důvod je náboženský. Byl to kněz, a pokud bychom studovali kněžský kodex, zjistili bychom, že kněz se nesměl dotýkat mrtvoly ani krve, jinak by byl znečištěn a nemohl by sloužit. A on je na cestě vykonávat svůj kněžský úřad. Copak si něco takového může dovolit? Tak se možná jeho náboženství stalo důvodem pro to, aby nechal zraněného ležet na cestě, ba naopak se mu ještě vyhnul. Jakého Boha představil kněz svým jednáním? Boha, kterému více záleží na náboženských obřadech a předpisech, než na člověku. Jakého Boha představujeme lidem kolem sebe my?

V naprostém kontrastu s jednáním kněze a chrámového služebníka – tedy podobné postavy jako kněz – je jednání Samařana. Možná bychom čekali někoho jiného. Ježíšova kritika kněžského stavu se dá pochopit – bylo známo, že se Ježíš a kněží ve svých názorech rozcházel. Ale po knězi a levitovi by snad měl přijít obyčejný prostý Žid. Ale co tam

dělá Samařan? Nepřítel číslo 1? Navíc pokud bychom se podívali na mapu tehdejší Palestiny, Samařsko leží naprosto mimo trasu mezi Jerichem a Jeruzalémem.

A najednou zde Ježíš dává příklad Samařana jako toho, kdo se zachoval jako pravý bližní. Samařan nehledí na to, že i jemu hrozí nebezpečí. Nedívá se na národnost a víru trpícího. On vidí člověka. Největší nepřítel zde jedná tak, jak bychom to očekávali od kněze nebo levity. Myslím, že pro Ježíšovy posluchače to musela být pořádná facka. A možná to může být i fackou pro mne. Kolik lidí – pohanů, nebo sice možná věřících, ale úplně špatně – projevuje ve svém životě svému okolí větší lásku než já – adventista čtvrté generace? Pokud se moje „pravá víra“ neprojevuje v mém životě, je to vůbec pravá víra? Apoštol Jakub píše tato slova: *„Co by vám byla platná víra, bratři, kdybyste podle ní nežili? Myslíte, že vás taková víra spasí? Řekněme, že někdo z vašich přátel bude hladovět a nebude mít co na sebe. Řeknete-li mu: „Tak se měj dobře, ať nenachladneš a nemáš hlad!“ a sami mu nedáte ani jídlo ani oblečení, jakou to má cenu? Víra, která se neprojevuje činy, je sama o sobě mrtvá a bezcenná.“*

Chce nám snad tento příběh říct, že bychom jako křesťané měli řešit problémy celého světa? Tohle tímto příběhem Ježíš říct nechtěl. Zkusme přemýšlet nad tím, kdy se Samařan stal bližním. Když ho ošetřil? Nebo až za něj zaplatil útratu v nemocnici? Rozdíl mezi Samařanem a knězem byl v jedné věci. Slovo bližní i v češtině naznačuje někoho, kdo je blízko. A zatímco kněz i levita se zraněnému vyhnuli, Samařan přistoupil – dosl. „přiblížil se.“ A tehdy se stal bliž-

ním. Nejde o to dělat pro ostatní možné i nemožné, spíše záleží na tom, zda jsme ochotni se přiblížit, nebo zda se raději vyhneme.

ADRA

ADRA (Adventist Development and Relief Agency) je mezinárodní humanitární organizace poskytující pomoc lidem v nouzi. ADRA Česká republika je součástí mezinárodní sítě organizací ADRA, které působí ve více než 130 zemích světa. V České republice pracuje od roku 1992.

Posláním ADRA Česká republika je pomáhat lidem, jejichž život nebo majetek je ohrožen, žijí v osamění, chudobě a nouzi nebo jejichž základní lidská práva a svobody nejsou respektovány. Usiluje o dosažení reálné, pozitivní a udržitelné změny v jejich životech. Pomáhá lidem bez rozdílu rasy, pohlaví a vyznání.

V České republice ADRA koordinuje 15 dobrovolnických center, která se zaměřují především na pomoc seniorům, dětem a zdravotně postiženým. Vysílá do domovů pro seniory, nemocnic, ústavů sociální péče a dětských domovů více než dva tisíce pravidelných dobrovolníků.. Mimo jiné také provozuje 22 charitativních obchůdků.

ADRA poskytuje okamžitou pomoc lidem ve chvíli, kdy jsou postiženi přírodní katastrofou nebo válečným konfliktem. Cílem této pomoci je zabránit dalším ztrátám na životech a vrátit lidem důstojné životní podmínky. V rámci humanitárních projektů ADRA zajišťuje pitnou vodu, potraviny, zdravotní péči, hygienické potřeby, základní oša-

cení, přístřeší a podobně. Na humanitární pomoc často navazují projekty dlouhodobé, rozvojové spolupráce.

Probíhající humanitární projekty:

- Etiopie - Život zachraňující intervence pro komunity zasažené suchem v regionu Somali
- Libanon - Přístup k vodě pro syrské uprchlíky a libanonskou komunitu v údolí Biká
- Myanmar (Barma) - Podpora vzdělávání a soběstačnosti zranitelných komunit
- Sýrie - Opravení škol a kanalizace pro navrátilivší se rodiny v provincii Damašek
- Ukrajina - Zajištění přístupu k vodě znevýhodněným komunitám v okolí Mukačeva

Rozvojové projekty usilují o dlouhodobé a udržitelné řešení problémů tzv. rozvojových zemí (chudoba, potravinová bezpečnost, přístup k pitné vodě, přístup ke vzdělání, rozvoj podnikání, dostupnost zdravotní péče). Mohou mít podobu materiální i finanční pomoci, ale na rozdíl od humanitární pomoci je zde velký důraz kladen na předávání zkušeností a znalostí. Beneficienti nejsou jen pasivními příjemci, ale mají v projektu svou aktivní roli.

Probíhající rozvojové projekty:

- Bangladéš - Banglakids: adresná podpora vzdělávání dětí
- Bangladéš - Podpora vzdělávání dětí ve slumovém centru Čalantika
- Etiopie - Posílení odolnosti vůči změnám klimatu a nedostatku potravin a zlepšení živobytí rodin pastevců v regionu Afar

- Keňa - Zdravotní středisko Itibo
- Moldavsko - Podpora dětí s autismem
- Srbsko - Posílení odolnosti mládeže a jejich konkurenceschopnosti
- Ukrajina - Podpora dětí ze sociálně slabých rodin v Mukačevu
- Ukrajina - Zvýšení kapacit na Ukrajině v oblasti řízení, komunikace a fundraisingu

Více informací o jednotlivých projektech i o celé organizaci ADRA najdete na webových stránkách www.adra.cz

ZAZNĚLO Z KAZATELNY - DANIEL GOMOLA

24. listopadu – 4 výzvy bronzového muže

V prvním kázání jsme se přenesli do roku 573 př. n. l. Konkrétně šlo o Den smíření (10. den měsíce tišri), který je vnímán jako neklíčovější den židovského roku. Prorok Ezechiel v něm dostal vidění, ve kterém se mu ukázal bronzový muž a vyzval jej ke čtverému:

- pozorně se dívat,
- napjatě poslouchat,
- vzít si k srdci všechno, co mu ukáže,
- oznámit domu izraelskému všechno, co uvidí.

Ezechiel tyto 4 výzvy splnil (dokládá to úsek Ez 40–48, který nazýváme ‚Ezechielův chrám‘). Ukázali jsme si, že tyto 4 výzvy splnil i Ježíš, ačkoliv žádné vidění o bronzovém muži nedostal. Jsme ochotni 4 výzvy bronzového muže vzít za své i my, když se setkáváme s duchovními záležitostmi?

2. února – Lotova žena a otáčení se

Pouze o jediné ženě v Bibli čteme, že na ni máme pamatovat – jde o ženu Abrahamova synovce Lota (rabíni ji vybrali jméno Edith). V kázání jsme si kladli otázku: Proč tato žena přišla o život, když neuposlechla Boží pokyn? Adam přeci také neuposlechl Boží pokyn a žil dalších 930 let...

Postupně jsme rozkrývali, co pro ni Bůh v jejím životě všechno udělal, jak se ji v jejím životě představil. Především: Jak ji zachránil před otroctvím (možná před něčím ještě horším...), jak dává tušit Gn 14, popisující výsledek bitvy čtyř mocnářů proti pěti králům, z nichž jeden byl i král

Sodomy, tedy města, ve kterém Lotova žena žila. Došli jsme k tomu, že Boží zásah proměnění Lotovy ženy v solný sloup byl spíše než trestem jen potvrzením reality – nebyla o nic lepší než kdokoliv, kdo právě hynul v Sodomě – polohou se sice nacházela vně Sodomy, ale smýšlením a svým konečným rozhodnutím, které krystalizovalo po celý její život, byla stále uvnitř.

Co mohla udělat jinak, když jí Bůh vzal děti a majetek? Odpověď nám dává příběh o Mojžíšovi, kterému se Bůh rozhodl též něco vzít – to, po čem nejvíce toužil, a to je vstup do Zaslíbené země, ke které putoval 40 let. Mojžíš se však narozdíl od Lotovy ženy rozhodl Bohu důvěřovat, i když pro něj Boží rozhodnutí bylo bolestné. Netrvalo dlouho a Ježíš Mojžíše vzkřísil a vzal jej do nebe, což bylo daleko víc než Zaslíbená země... Když nám Bůh něco bere, pak ne proto, aby nám ublížil, ale proto, abychom jednou mohli prožívat ještě větší radost.

2. března – Smysl dobrých skutků

Začali jsme příběhem z 1 Kr 20, jenž se odehrál v polovině 9. st. př. n. l. Šlo o příběh proroka, jenž se nechal zbit, aby vypadal jako zraněný voják z bitvy, která právě proběhla, z bitvy, kde král Achab právě propustil na svobodu toho, jenž celou válku rozpoutal – aramejského krále Ben-Hadada II. Tímto činem se dopustil vlastizrady a prorok se jej svým gestem pokusil přivést k tomu, aby svou chybu napravil, než přinese hrůzostrašné následky. Jeho gesto a oběť, jeho dobrý skutek, však přišel vniveč. Král Achab své rozhodnutí nezměnil, Ben-Hadad II. vytvořil silné vojsko a obklíčil Samaří – kruté následky Achabovy vlastizrady vidíme

na příběhu o několik kapitol dále, kdy se matky rozhodnou sníst své děti. Proč však Bůh vedl proroka k tomu, aby se pro tohoto krále obětoval, když věděl, že to nebude mít žádný efekt? Anebo co když onen skutek měl nějaký efekt, jen ne zrovna na krále Achaba?

V tomto kázání jsme si ukázali, že každý dobrý skutek vždy něco přináší – nevrátí se nikdy k Bohu, jenž je jeho původce, s prázdnou. Ukázali jsme si 8 významů, které zdánlivě neefektivní dobré skutky mají – cílem však nebylo si zapamatovat jednotlivé významy dobrých skutků, cílem bylo si uvědomit, že není ani jeden, byť sebeobyčejnější dobrý skutek, který by něco nepřinesl...

27. dubna – Modlitba Otče náš

Kázání, které zaznělo 27. dubna, se zaměřovalo na modlitbu, jejíž význam „nikdy plně nepochopí ani nejvzdělanější a nejmoudřejší lidé.“ (MB 61–62). Šlo o ‚Modlitbu Páně‘, zvanou též ‚Modlitba Otče náš‘ či ‚Modlitba Pater noster‘. Soustředili jsme se na 7 proseb modlitby + doxologii (závěrečné chvalořečení), které zachycuje evangelista Matouš v rámci úseku, který nazýváme ‚Kázání na hoře‘ (Mt 5–7). Vysvětlili jsme si jednotlivé prosby, které se dotýkaly jak Božích věcí (prosby 1–3), tak i lidských záležitostí (prosby 4–7). Kázání nás vedlo k tomu, abychom se modlitbu naučili nejen jako celek, nýbrž abychom si vštíplili do paměti i jednotlivé prosby, které bychom byli schopni kdykoliv z paměti vyvolat a uvažovat nad nimi – takové promýšlení v průběhu každodenních rutin (např. při čištění zubů či při cestě do obchodu) nás začíná měnit.

1. června – Visio beatifica a čisté srdce

V tomto kázání jsme si mohli uvědomit, že jako hříšné bytosti nemůžeme spatřit Boha v jeho slávě, tedy takového, jaký skutečně jest – nemůžeme mu pohlédnout do tváře a prožít tzv. ‚visio beatifica‘ (česky ‚blažené patření‘). Prozatím se lidem Bůh (konkrétně Kristus) ukazoval ve změněné podobě. Jeho sláva byla vždy zakryta, ať už částečně (např. Da 10,5–9) či plně (např. Joz 5,13–15) – taková zjevení Boha nazýváme ‚teofanií‘.

Přijde však čas, kdy blažené patření, o kterém zpíváme v písni č. 75 – Tváří v tvář – budeme moci prožít i my. Ježíš, jenž nám tento prožitek chce umožnit, však klade podmínku, kterou vyslovil v 6. blahoslavenství (Mt 5,8): „Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uží Boha.“ Jak získat čisté srdce, tedy čisté myšlení, svědomí, rozum?

Krok č. 1: Prožít a uvědomit si fakt, že vlastním úsilím jej získat nelze, stejně jako levhart nedokáže změnit svou skvrnitost (Jr 13,23).

Krok č. 2: Najít toho, který jej změnit dokáže a poprosit jej o to (stejně jako David v Ž 51,12).

Krok č. 3: Dávat si pozor na to, abychom si čisté srdce, které nám bylo v kroku č. 2 Bohem darováno, neznečistili – např. pomluvami (křivým svědectvím), špatnými myšlenkami, urážkami, apod. (Mt 15,18–19).

Krok č. 4: Vzhledem k tomu, že krok č. 3 tu a tam zanedbáme, je třeba opakovat kroky č. 1–3 každý den po celý náš život, dokud nám Bůh neobnoví naše srdce jednou provždy při proměnění, ke kterému dojde při vzkříšení.

DANIEL / ZJEVENÍ – KVÍZ (3. KOLO)

Kniha Daniel

Příběhová část knihy Daniel (Da 1–6):

Da 1: V třetím roce kralování kterého krále přitáhl Nebúkadnesar k Jeruzalému a oblehl jej?

Da 2: Jak se jmenoval muž, kterého se Daniel zeptal, proč je králův rozkaz tak přísný?

Da 3: Jak označil Nebúkadnesar Šadraka, Měšaka a Abed-nega, když je vyzval, aby vyšli z rozpálené ohnivé pece?

Da 4: Co měli dle nařízení posla udělat s listím stromu, který se ukázal Nebúkandesarovi ve snu?

Da 5: V jakém písmenku se liší jméno krále z 5. kapitoly a babylónské jméno Daniele?

Da 6: Čím byl zapečetěn kámen, který položili na otvor jámy?

Apokalyptická část knihy Daniel (Da 7–12):

Da 7: Za vlády jakého krále měl Daniel sen, který popisuje v 7. kapitole?

Da 8: Do jakých směrů trkal beran?

Da 9: Za vlády jakého krále dostal Daniel poučení, které popisuje v 9. kapitole?

Da 10: Odkud bylo zlato, z něhož byl vytvořen pás, který měl na bedrech muž oblečený ve lněném oděvu?

Da 11: O kterém králi je řeč první: o králi Jihu či o králi Severu?

Da 12: Kde spí dle této kapitoly ti, kteří procitnou, ať už k životu věčnému či k pohaně a věčné hrůze?

Da 1: Jójakíma, Da 2: Arjók, Da 3: služebníci Boha nejvyššího, Da 4: otrhat je, Da 5: t, Da 6: pečetním prstenem krále a pečetními prsteny jeho hod-

nostářů, Da 7: Belšasara, Da 8: k moři, na sever a na jih, Da 9: Darjaveše, Da 10: z Úfazu, Da 11: o králi Jihu, Da 12: v prachu země.

KNIHA ZJEVENÍ

Historická část knihy Zjevení (Zj 1–11):

Zj 1: Který verš vyjmenovává 7 církví?

Zj 2: Která církev se měla rozpomenout, odkud klesla?

Zj 3: Jakou větou končí 3. kapitola a tedy oddíl týkající se sedmi dopisů?

Zj 4: Jako jaký drahokam se jevila duha, která byla kolem trůnu?

Zj 5: Co udělala skupina čtyř bytostí a čtyřadvaceti starců, když Beránek uchopil knihu?

Zj 6: Jak zní otázka, kterou končí tato kapitola?

Zj 7: Které z vyjmenovaných pokolení je uvedeno jako poslední?

Zj 8: Na jak dlouho nastalo mlčení, když Beránek rozlomil pečeť sedmou?

Zj 9: Jako zuby kterého zvířete jsou charakterizovány zuby kobylek?

Zj 10: Kolik zahřmění odpovědělo na výkřik „dalšího mocného anděla“?

Zj 11: Jaká část města se zřítla po velikém zemětřesení zmíněném v 11. kapitole?

Eschatologická část knihy Zjevení (Zj 12–22):

Zj 12: Co dělají ti, kteří patří k ostatnímu potomstvu ženy, vůči kterým drak rozpoutal válku?

Zj 13: Kolik rohů měla šelma ze země?

Zj 14: Kde seděl ten, který hodil svůj srp na zem?

Zj 15: Jakou píseň zpívali ti, kteří stáli na jiskřicím moři?

Zj 16: Při vylití kolikáté nádoby se ozval mocný hlas „Stalo se!“?

Zj 17: Čím byla zpitá žena, která byla ukázána v 17. kapitole Janovi?

Zj 18: Co udělal anděl s balvanem, který byl těžký jako „mlýnský kámen“?

Zj 19: V této kapitole zazní pokyn „Piš“ – co má Jan přesně napsat?

Zj 20: Co měl v ruce kromě klíče od propasti anděl, který sestupoval, aby se zmocnil draka?

Zj 21: Z jakého drahokamu je první základní kámen?

Zj 22: Kde vyvěrala řeka živé vody?

Zj 1: Zj 1,11, Zj 2: církve v Efezu, Zj 3: Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím., Zj 4: smaragd, Zj 5: padla na kolena před Beránkem, Zj 6: Kdo bude moci obstát?, Zj 7: Benjamín, Zj 8: téměř na půl hodiny, Zj 9: Iva, Zj 10: sedmero, Zj 11: desetina, Zj 12: zachovávají příkázání Boží a drží se svědectví Ježíšova, Zj 13: dva, Zj 14: na oblaku, Zj 15: píseň Božího služebníka Mojžíše a píseň Beránkovu, Zj 16: sedmé, Zj 17: krví svatých a krví Ježíšových svědků, Zj 18: vrhl je do moře, Zj 19: „Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu.“, Zj 20: veliký řetěz, Zj 21: z jaspisu, Zj 22: u trůnu Božího a Beránkova.

